

Written by தமிழ்நாடு

Sunday, 04 April 2010 20:33 - Last Updated Sunday, 04 April 2010 20:36

ஐக்கிய நாடுகளின் பொதுச்சபை, எனக்கான முக்கியங்கள்
தொலைநிலை வாய் வாழ்ந்துவரும் ஒரு ஈழத்தமிழன். வடக்கே எனது பிறப்பிடமாகும்.
அந்தச் சிறிய வயதில் பெரிதாகச் சொல்ல ஒன்றுமில்லை. அதனால் அவற்றை ஒருபுறம்
வதைத்துவிடவோம்;. இனி எனது போராட்ட வாழ்க்கையில், நான் நோயாளியாகிப் போராடித்
தொலைத்த போராட்டின் வாழ்க்கைக் குள் போவோம்.

ஏதோ ஏகாந்தமான, அதிமதிவாத அரசியலால் பொருமி வீங்கத் தொடங்கிய காலமான
1983இல், எனது இளமையைக் காலம் இயக்கக் கீர்த்தனத்தையே நாடியது. ஈழ மண்ணின்
விடுதலையைக் கான ஆயுதப் போராட்ட வடிவங்களுக்குள் நாம் கவரப்பட்டோம். சிறிய
பாடசாலை முதல் பல்கலைக்கழக மாணவர்தான் வரையறைகளையெல்லாம், இயக்கத்தில்
இணைய ஆரம்பித்த காலம் அது. அக்காலத்திலேயே நான் "தமிழீழ மக்கள் விடுதலையைக்
கழகம்" என்ற அமைப்பில், என்னையும் இணைத்துக் கொண்டேன். உண்மையைச்
சொல்லப்போனால், எனக்குள் விடுதலையை உணர்வுகள் அன்று இருந்ததென்று
சொல்லமாட்டேன். மாறாக ஏதோ போராட்டவெண்ணும் என்ற உணர்ச்சி வளர்க்கையை
என்னுள் இருந்தது. அதாவது சிங்களவர் என்றாலே அவர்கள் மீது ஒருவித
காழ்ப்புணர்ச்சி என்னிடம் இருந்தது. அது என்ன எனவோ சிவந்தது. அதற்கான
காரணங்களும், எனது ஆழ்மனதில் பதிவாகிக் கிடந்தது.

அன்றைய காலத்தில் எனது தந்தை இலங்கைக் காவல்துறையில் கடமையாற்றினார்.
அவருக்குத் தொலைத்த இடங்களாகக் கான மாற்றங்கள் வரும்போது, அவரோடு
வீட்டாரும் சேர்ந்து செல்லவேண்டிய நிலை. அப்படித்தான் ஒருமுறை அப்பாவிற்கு
புதிய இடமாற்றம் வந்தது. அது 1977ஆம் ஆண்டு. திருக்கோணமலையைக் குடும்பம்
மாற்றினோம். எனக்கு அப்போது 11வயது கொண்ட சிறுவன்.

அந்தக் காலத்தில் "தமிழர் விடுதலையைக் கட்டிவிட"யைச் சார்ந்தோர், திருக்கோணமலையை
முத்தவெளியில் பெரிய அளவிலான கட்டிடத்தைக் கட்டினர். அதற்காகப் பல கட்டிடப்பணிப்
பிரமுகர்கள், பச்சாளர்கள் வருகை தந்தனர். அவர்களைத் திருமலை இளைஞர்கள், மாலையை
சட்டி வரவேற்றனர். அதன் முன்னணியில் நின்ற சிலர் ஏதோ முறுக்கெடுப்பவராகவும்,
உணர்ச்சி வசப்பட்டவர்களாகவும் எனக்குத் தெரிந்தது. நானும் வதைத்த கண்
வாங்காமல் அவர்களையே பார்த்தேன். சிறு கணப்பொழுதில் அவர்கள் தமது கைகளை

2 / 4

Written by தமிழ்நாடு

Sunday, 04 April 2010 20:33 - Last Updated Sunday, 04 April 2010 20:36

என்னவென்றால், ஒரு வித கீ ரோயிசமாகவே இருந்தது.

தொடரும்

1. தாம் மட்டும் தப்பித்தால் போதும் என நினைத்ததே பப்பொறியினர் - (புளாட்டில் நான் பகுதி - 01)